



APRIL

ANGELČEK 1933/34 - ŠT. 8

Alozij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Velika noč je praznik Jezusovega vstajenja, pa tudi praznik našega veselja. Vsi verni ljudje se veselijo velike noči. V sveti spovedi so očistili svoje duše, Jezusa so prejeli v svetem obhajilu, pa jim je v srcih toplo in svetlo. Vstali so z Jezusom in se z Jezusom radujejo. V dušah odmeva veseli velikonočni klic: aleluja — hvala Bogu!

Na velikonočno jutro je v krščanskih družinah tako lepo. Po jutranji sveti maši smo sedli za belo pogrnjeno mizo. Pa so prinesli mati pisan jerbas, z belim prtom pokrit. Velikonočni žegen je bil v njem. Odmolili smo. Potem pa so oče narezali blagoslovljenega kruha in mesa, vsak je dobil svoj velikonočni pirh, še blagoslovljenega hrena so nastrgali. Z nekim svetim spoštovanjem sem jih vselej gledal. Kakor duhovnik so se mi zdeli tisto jutro. In smo jedli blagoslovljeno jed v veselju in s hvaležnim srcem. Pa sem si mislil: morda je danes tudi dobri Jezus pri nas. Gotovo je bil. Saj je sam rekel: »Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med vami«. Za sveto veliko noč pa smo res sedli k mizi v Jezusovem imenu. Z mislijo na dobrega Jezusa smo sveto pojedino začeli in končali.

Vsak dan bi morali sesti k mizi v imenu Jezusovem. To pa delajo tisti, ki pobožno molijo pred

jedjo in po jedi. Molitev pri mizi se zdi mnogim ljudem brez pomena in jo opuščajo. Mi pa vemo: vse, kar se tiče Boga, ima velik pomen. Tudi molitev pred jedjo in po jedi ima velik pomen in veliko korist.

Legenda pripoveduje, da je prišel k svetemu Janezu odličen pogan. Ko sta sedela pri mizi, je vzel pogan strupa, ga vlil v čašo vina in dejal: »Ako izpiješ to vino, ne da bi ti škodovalo, tedaj se dam krstiti in postanem kristjan.« Sveti apostol je dvignil oči k nebu in molil. Potem je blagoslovil zastrupljeno pijačo in jo izpil. Nič mu ni škodovalo. Njegova popobožna molitev je odvzela vinu ves strup. Pobožna molitev pred jedjo bo tudi nam blagoslovila jed in pijačo, da nam hrana ne bo škodovala. Kjer pri jedi pobožno molijo, tam je dobri Jezus pri mizi. In Sveti Duh plava nad tako družino. V taki družini je božji blagoslov. Četudi je hrana revna in preprosta, Bog bo dal, da bo teknila in telo okrepila.

Molitev pred jedjo je prošnja za božji blagoslov; molitev po jedi pa je zahvala za prejete dobrate.

Vroč poletni dan je šel sveta Frančišek z bratom Masejem čez polje. Solnce je pripekalo s tako silo, da sta imela od strašne žeje vsa usta razpokana. Pa sta prišla do košatega drevesa, našla pod njim senčnat kotichek in mrzel studenček, ki je izviral izpod drevesnih korenin. Utrujena sta sedla. Frančišek je vzel iz torbe skorjo suhega kruha, jo pomočil v mrzlo studenčnico in jedel. Pa se mu je pri tem oko zasolzilo in je zajokal. »Oče Frančišek,« je vprašal brat Masej, »zakaj jokaš?« »Oh,« je dejal svetnik, »kako bi ne jokal, če pomislim, kako je Bog dober. Glej, v svoji ljubezni nama je pripravil ta senčni kotichek in studenček v njem in kruha imava seboj. S čim sva pač zaslužila tako očetovsko ljubezen?«

Za skorjico suhega kruha, za senco in mrzlo vodo je bil sveti Frančišek tako Bogu hvaležen. Mi imamo vsak dan vendarle še malo boljše hrano, čeprav je danes marsikje tudi že težko. Ali je naše srce Bogu kaj hvaležno, ko vstajamo od mize? Ali pomislimo, da je Bog tisti, ki daje hrano o pravem času? »Nič

ni tisti, ki seje, in nič ni tisti, ki zaliva — Bog daje rasti — tako govori apostol Pavel. Brez božjega blagoslova bi pač nič ne zrastle. Ves trud ljudi bi bil zastonj, če bi Bog ne dal solnca in vetra in dežja. Od božjega blagoslova živimo. K božji mizi sedamo vsak dan.

V nekih krajih imajo lepo navado, da otroci po jedi poljubijo roko staršem, ki so jim jed pripravili. Po vsaki jedi poljubimo roko dobremu Bogu, ako se mu v molitvi za njegovo dobroto zahvalimo.

Sveto pismo nas uči: »Kadar ješ in se nasitiš, glej, da ne pozabiš na Gospoda.«

Sveti Pavel pa nas opominja: »Ali jeste ali pijete, vse delajte v čast in slavo božjo!«

Molitev pred jedjo in po jedi smatrajmo za svojo sveto dolžnost. Opravljajmo jo doma, pa tudi če smo na potu ali pri tujih ljudeh. Če več ne, se vsaj lepo in pobožno pokrižajmo. Pa bo dal dobri Bog, da bomo nekoč sedli za božjo mizo v svetih nebesih, kjer nam bo sam Jezus stregel. Tam bo večni praznik in večna pojedina. Tam bomo vekomaj prepevali: aleluja — hvala Bogu!

Venceslav Winkler:

Križev pot.

*Jezus nese težki križ
na megleno goro,
s križem seje čez ves svet
zlato, zlato zoro.*



*Saj bi se mu nasmehnili,
ko gre mimo, mimo nas,
saj bi vdano se zjokali,
ko ima razbit obraz — — —*

*Jezus revni tih smehlja se,
rase, kakor gora siva,
čez goro, čez hribe rase,
skoraj že ves svet pokriva — — —*